

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

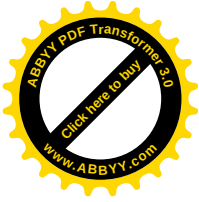
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

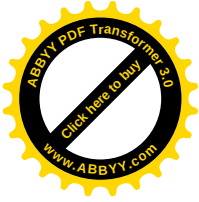
**İBRAHİM'İN (aleyhisselam) ATEŞE
ATILMASININ İNKÂRI ÜZERİNE
“Min” İLE “An”ın FARKINI BİLMEME
CAHALETİNİN CİNAYETİ**

MEHMET EMİN AKIN

16 Ocak 2013

Çarşamba

13.25

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Cehennem azabının gerçek olmadığını azabın maddi değil manevi ve ruhî olduğu düşüncesini yaymak isteyenler, Kur'an'ı kendi akidelerine dayanak göstermek için Allah'ın ayetleri üzerinde tahrifatta ve batıl olan tevillerde bulunmaktadır.

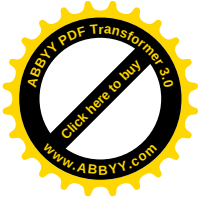
Cehennem azabının gerçek değil, bir mecaz olduğunu ispat etmeye çalışanlar; Batınîliği kökü Yahudiliğe, Bahaîliğe, İsmailîliğe benzer bir felsefeyi yayıp Kur'an'ın ahiret âlemiyle ilgili nasslarını "mecâz"a dönüştürerek açıktan yalanlamak yerine, batıl te'villere başvurarak Allah'ın ayetlerini yalanladıklarını gizlemeye çalışırken aynı zamanda Gnostik bir te'vile de davet etmektedirler.

Cehennem azabını inkâr etmenin Yahudilikteki Cehennem akidesiyle ilgisi olduğu gibi, İslam öncesi eski İran ve Hind dinleriyle de ilgisi vardır.

Mecusilik'te bilindiği gibi ateş kutsaldır. Kâinatı var eden iki "ilah"tan birisidir. Aynı zaman da hayrı temsil eder.

İslam geldikten sonra ateşe tapan toplulukların eski şevket ve kudretleri kalmadığı gibi açıktan ateşe tapan bir topluluklar da kalmadı. Zira İslam gelince ortadan kalkan Faris İmparatorluğu'yla birlikte ateşe tapma da tarihe gömüldü gitti

Ateşe tapma tarihte kalmıştı ama ateşle ilgili akide ve eski ilahları olan ateşi yeni bir söylemle "azab mekanı ve cehenneme" döndüren İslam'dan da pek hoşlanmadılar. Ya da belli bir zaman sonra içlerinde yeniden eski dinlerine dönme özlemi baş gösteren Mecusi muhtediler, bunu doğrudan denemeye cesaret edemedikleri için, Kur'an'da cennete ve

cehenneme dair zikredilen tüm vasıfların mecâzî olduğunu söylemeye başladılar ve bu düşüncüyü Müslümanlaşan eski İran tebaası arasında gizli ve açıktan yaydılar.

Bunu öyle bir yöntemle yapıyorlardı ki; asla bununla eski dinlerine dönüşe işaret edecek bir tek söz dahi kullanmıyorlardı.

Bundaki en büyük vesileleri “mecâz” idi. Mec’az’la diledikleri nassı geçersiz kılıyorlar ama asla bu nassı yalanladıklarına dair onlardan bir tek kelime işitmek mümkün değildi.

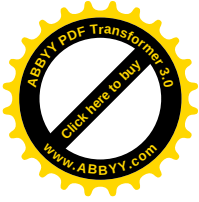
Bugün de Bahaîliği ve İsmailîliği Kur’an tefsirinde etkin ve derin bir biçimde gündeme getirenlerin “cennet” ve “cehennem”le ilgili ayetleri tamamen “mecâzî” olarak te’vil etmelerinin sebebi, derinden derine uyanan Mecusilik akidesi ve bunun eline “mecâz”ın bastonunu veren Bahaîlik ve İsmailîliktir.

Cehennem azabını mecâza dönüştürmenin en açık misallerinden birisi, İbrahim’in (*aleyhisselam*) ateşe atılmasını anlatan ayetler üzerinde yapılan te’villerdir.

Bu tevillere baktığımız zaman; bunu ne Arap dilinin ve ne de ayetlerdeki zikredilen “müfredat”ın ve “siyak”ının ve “sibak”ının desteklediğini görürüz.

Nihayetinde bu batıl te’villerle yapılmak istenen veya farkında olunmadan yapılan; Allah’ın ayetlerini açıkça dile getirmeden onun söylediklerini tevil ve mecâz üzerinden yalanlamak oluyor.

Ayetler üzerinde devreye sokulan Batınî te’villerin bir diğer tehlikesi de; bunu günümüzdeki birçok Kur’an Meâlini okuyan sıradan ve sade okuyucuların ve hatta birçok ilim ehlinin dahi anlayamamasıdır. Zira bu te’villerde bulunacak olan kimseler önce tevillerini ve mecaz anlayışlarını çürük deliller ve şüphelerle gündeme getirirler. Bunu yaparken de konu edinilen birçok kavramı mana olarak tahrif ederler ve gerçek anlamının dışında yorumlarlar.

Yorumu kabul edilir kılmak için manevi bir saldırı ile eskiyi ve sahih olanı da bunun yanında cehalet mezarlığına defnettikten sonra, kabircinin kazması gibi mecaz baltasını ve te'vil kazmasını ele alıp hakikatın mezarını kazmaya başlarlar.

İbrahim'i (*aleyhisselam*) yakmak isteyen kimseler, önce onun için bir "bünyan"ın yapılmasını istiyorlar. Bünyan kelimesi, "subhan" vezni üzeredir. İsim ve masdardır. Fakat bunun bildiğimiz ev veya hapis anlamında bir bina olmadığı Kur'an'da "bina" "ev" "dar" "sicc" "mesakin" gibi kelimelerden anlıyoruz.

Bu ifadelerden "hapis" kelimesiyle başlayalım. Zira İbrahim'in (*aleyhisselam*) ateşe atılmadığını bir hapse atıldığını söyleyenlerin ne demek istediklerine bir bakalım.

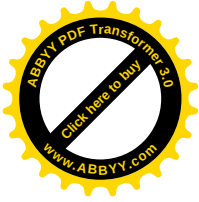
Eğer İbrahim (*aleyhisselam*) hapse atılmışsa, bununla birlikte onu "el-cahîme" atın ifadesi kullanılmazdı. Eğer "cahîm" "hapis" in sıfatı olsaydı buna da değinilirdi. İbrahim'in (*aleyhisselam*) ateşe atılmadığını söyleyenlerin te'villerine göre, Cahîm "haps" in bir sıfatı olmuş oluyor fakat ayetlerde buna delalet eden en küçük bir işaret bile bulunmamaktadır.

Dolayısıyla, İbrahim'i (*aleyhisselam*) tek başına bir yere hapsedmek için çok özel ve büyük bir binayı inşa etmelerine ne gerek var ki? Bunu açıklayabilecek bir durum ortada yok. İbrahim'in (*aleyhisselam*) çok güçlü taraftarlarının veya askerlerinin olması gibi. Ki, onu öldürmek isteyenler veya hapse atmak isteyenler ondan korkmuş olsunlar.

Bünyan ile "el-cahîm" kelimelerinin birbiriyle hiçbir ilgisi yoktur. "el-cahim" kelimesi, nasıl ki bir isimse "bünyan" da bir isimdir.

Bununla da anlıyoruz ki "bünyan" kelimesiyle kasdedilen "el-cahîm" değildir.

"el-Cahîm" kelimesi olsa olsa "onu yakınız" cümlesiyle ilgilidir. Çünkü "yakma" emri "ateş"le (çok büyük bir ateş) ilgilidir. "el-

cahîm” kelimesi de “bünyan” ile değil. “ateş”le ilgilidir. Çok büyük ateşe de “el-cahîm” denilmiştir. O halde elimizde “çok büyük bir yapı” ve “çok büyük bir ateş” ibareleri var. Buradan nasıl bir sonuca ulaşılır? Sahih akıl sahiplerinin ulaşacağı bir tek sonuç vardır. Büyük bir binada büyük bir ateşe İbrahim’in (*aleyhisselam*) atılmasından söz edilmektedir. O halde “Bünyan”la ateş arasında doğrudan bir illet ilişkisi yoktur. Fajat “el-cahim” ile “yakınız “ cümlesi arasında sebep sonuç ve illet ilişkisi vardır.

Bunun içindir ki Kur’an’da “Ey ateş İbrahime karşı ”soğuk ve zararsız --serin ol- denilmiştir.

“Berden” ve “selamen” kelimelerinin “bünyan” ile hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. Eğer “onu yakın cümlesi”yle birlikte “ateş” kelimesi zikredilmeseydi de sadece “bünyan” kelimesi ve “el-Cahîm” zikredilseydi - ki bunun da hâl olarak zikri gerekirdi- belki bu durumda zayıf bir ihtimal de olsa İbrahim’in (*aleyhisselam*) hapiste çektiği sıkıntıya zulüm ateşi teşbihinde bulunulabilirdi. Anca bu ayetlerde böyle bir duruma rastlamak mümkün değil.

Bu durumda “berden” ve “selamen” olması istenen “ateş” değil, “bünyan”ın olması gerekirdi. Yani “*Ya Bunyanu kuni berden ve selamen ala İbrahime*” denilmesi gerekirdi. (Ey bünyan İbrahim’e (*aleyhisselam*) karşı serin ve zararsız ol.” denilmeliydi.

İbrahim’in (*aleyhisselam*) ateşe atılmadığını söyleyenler böyle bir saçmalığa yol açmışlardır. Yani sanki serin ve selamet olma hapse emredilmiştir gibi ayeti anlamından ve bağlamından tamamen kopararak te’vil etmişlerdir.

İbrahim’le (*aleyhisselam*) ilgili ayetlerde onun yakılma emrinin verilmesi tamamen tabii ve aklen mümkün olan bir durumdur. Ancak tevilciler demek istiyorlar ki eğer İbrahim (*aleyhisselam*) ateşe atılmış olsaydı o kesinlikle yanmalıydı. Zira ateşin tabiatı

yakmaktır. Ateş de Allah'ın bir emridir Allah bir emriyle diğer bir emrini nakzetmez. Burada “mucize”nin reddedilmesinin temelinde yatan da ateşin yakmasına inanıldığı halde, ateşin rabbinin verdiği habere inanılmamasıdır problem olan da budur.

Yusuf (as) “sıcn” (haps) kelimesi zikredildiği halde İbrahim (aleyhisselam) için “sıcn”e atılmaktan söz edilmedi.

Firavun'un sihirbazları Musa'ya iman edince, Firavun onları hapsedmek yerine çarmıha germekten ve elleriyle ayaklarını çapraz kesmekten söz etti. Ancak Musa'yı hapse atmaktan söz etti. Doğru bir okumayla Musa (as) kıssasını incelediğimiz de Firavun'un asıl” muhalefet”i yapan Musayı hapisle korkuturken, iman eden sihirbazları çarmıha germekten söz ediyor.

Peki Musa (as) “min hilafin”^(*) ibaresinin maksadı gereğince “muhalefet”te bulunmuyor muydu?.

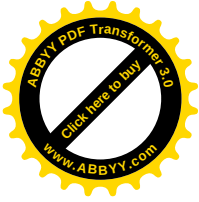
O halde Firavun neden sadece Sihirbazlarının ellerini ve ayaklarını muhalefetinden ötürü kesiyordu da, Musa ve Harun'u hapsedmekten söz ediyor?

Firavun neden Musa'yı hapsedmekle tehdit ettiği halde sihirbazların ellerini ve ayaklarını çapraz kesmekle tehdit etti? Mademki “min hilaf” ibaresi “muhalefet” ve çarmıha germek de gücünü kırmak oluyorsa, aynı muhalefeti nasıl oluyor da Firavun iki ayrı cezayla cezalandırmış oluyor?

قَالُوا ابْنُوا لَهُ [بُنْيَانًا] فَأَلْقُوهُ [فِي الْجَحِيمِ] {97} فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ {98}

“Dediler ki: onun için bir ço büyük bir bin a yapın sonra da onu hemen el-Cahîm’e atın.

^(*) Burada yine M. Esed, “min” ile “an”ın birbirinden farkını gözetmeden “min” yerine “an” edatı varmış gibi tercümelere bulunur. Türkiye’deki Modern Batınîler de aynı minval üzer onu taklid edip yürüdüğü karanlık yolda hak ile batılı birbirine karıştırıyorlar.

Bu sebeple onlar ona bir tuzak kurdular biz de hemen onları en aşağılık olan kimseler kıldık.”

(Saffât:97,98)

Saffat 97. Ayette “onun için bir bünyan yapın” denildikten sonra

فَالْقُوَّةُ فِي الْجَحِيمِ

“...sonra da onu hemen “el-Cahîm”e atın” denilmektedir. Burada “el-Cahîm” “isim”dir. Tıpkı “bünyan”ın isim olması gibi. Dikkat edilirse; “bina edin” fiilinden sonra “masdar” onun “masdar”ı değil farklı vezinde bir “masdar”la zikredildi. Yoksa “binaen” denilmesi gerekirdi. O halde burada kasdedilen doğrudan bir binanın evin yapılması değil, yapıda çok farklı ve büyük bir yapının yapılmasının emredildiğini anlıyoruz.

“el-cahîm” kelimesi bura “marife” (belirli) iken “bünyan” kelimesi “nekire” (belirsizdir) belirli olan bir sıfatın -ki el-Cahîm burada bünyan’ın sıfatı değildir velev ki olsa maddi bir sıfat olacaktır manevi zulme bir sıfat değil -belirsiz olan yani tarif edilmemiş olan bir isme sıfat olması söz konusu değildir.

Bünyan nekire olan kelimenin adından tekrar ve bu kez de ma’rife olarak zikredilseydi. Bu kez de “Bünyan” kelimesi “el-bünyan” olarak “*lamu’l-ahd*” (en yakın nekire ismin tekrar edilmesi halinde ma’rife olarak anılması)ile zikredilmiş olacaktı. Bu durum bile te’vilcilerin “ateş”i zulüm ateşi olarak nitelemelerine yardımcı olmazdı.

Buradan da şu sonuca varıyoruz: “Bünyan” kelimesi henüz şekli ve biçimi belli olmayan bir “yapı”dır. Fakat “el-Cahîm” ta’rif edilmiş ve bilinen bir ateştir. Çünkü “elif lam” tarif harfleriyle gelmiştir.

Eğer Muhammed Esed'in dediği gibi, "Bünyan"dan kasıd manevi hapis olsa idi, burada "yakma" emri ile "ateş" kelimeleri birbiriyle ilintili olarak iki ayet içinde peşe peşe zikredilmezdi.

Nihayet Enbiya suresinde bu dediğimiz gerçek de bütün açıklığıyla bize bunu söylemektedir.

قَالُوا [حَرِّقُوهُ] وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ {68} [قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا] عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ {69} وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُم الْأَخْسَرِينَ {70}

"Dediler ki: Eğer bir şey yapacaksanız onu yakınız ve ilahlarınızı üstün kılınız.

Biz de: Ey ateş İbrahime karşı soğuk ve selam [huzur ve zararsız] ol dedik.

[Onlar] İbrahim'e tuzak kurmayı istediler biz de onları hemen tüm yaptıklarını (İbrahime yapmayı istediklerinde eli boş çıkanlardan) kaybedeblerden kıldık. "

(Enbiya:68-70)

Şayet ayetlerde sadece "bünyan" kelimesi zikredilip "ateş" kelimesi hiç zikredilmeseydi o zaman ibarelerde bir mecâzı olabileceğini söz konusu edebilirdik. Hâlbuki "yakma" ve "ateş" geçen ayetlerle "bünyan" kelimesi geçen ayetlerde doğrudan "ên-nar" (ateş) kelimesi değil, "el-Cahîm" kelimesi zikredilmiştir.

Saffat 97. Ayet-i kerimede buyurulduğu gibi:

قَالُوا ابْنُوا لَهُ [بُنْيَانًا] فَأَلْقُوهُ [فِي الْجَحِيمِ] {97}

Bu durumda kendimize şöyle bir soru sorsak. Saffat 97. ayet-i kerimede İbrahim'le (*aleyhisselam*) ilgili "bünyan" ve "el-cahîm" kelimeleri geçmektedir. Yukarıda da gördüğümüz gibi,

Enbiya suresinde 68 ve 69 ayetlerde;

قَالُوا [حَرْفُوهُ] وَاَنْصُرُوا آلِهَتَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ {68} [قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا]
عَلَى اِبْرَاهِيمَ {69}

“yakma” ve “ateş”ten söz edilmektedir. Ne ilginçtir; “bünyan” kelimesi “ile “el-Cahîm” bir ayette “tahrîk” (yakma) ile en-nâr” (ateş) bir ayette geçmektedir.

O halde bu ince ayrıntıya binaen diyebiliriz ki; binanın çok büyük bir ateşle ve “yakma”nın da bizzat ateşin kendisiyle bir ilgisi vardır. Yani İbrahim’e (*aleyhisselam*) çok büyük bir yapı yapıp içini çok büyük bir ateşle doldurup sonra da onu o ateşte yakma söz konusudur.

Böylece İbrahim’in (*aleyhisselam*) yakılmasından söz eden ayetlerde, Allah’ın

“Biz de: Ey ateş İbrahim’e karşı soğuk ve selam [zararsız] ol dedik.”

denilmesinin doğrudan İbrahim (*aleyhisselam*) için bina edilecek olan bina ile hiçbir ilgisi yoktur. Burada “hapse” “soğuk ve selamet ol” denilmemiş “ateş”e “berden ve selam” olması emredilmiştir. Bu “emr”i veren de herhangi birisi değil Allah Azze ve Celle’dir.

Peki, eğer İbrahim’in (*aleyhisselam*) kendisini yakacak ateşe atılması emredilmemişse, neden “nar” (ateş) ve “bünyan” belirsiz (nekire) olarak zikredilmiştir?

Dolayısıyla kendisine “berden ve selamen” denilen “bünyan” (hapis) midir yoksa ateş midir? Ateş’e “berden ve selamen” denilmemişse, niçin hapse “*berden ve selamen*” denilmiş olsun ki? Arapların dili kullanmalarında acaba buna delalet eden tel bir şahid göstermek mümkün müdür?

Firavun da Musa (*aleyhisselam*) ile alay ederken, Hâmân’a

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرِي فَأَوْقَدَ لِي يَا هَامَانُ عَلَى الطِّينِ
فَاجْعَلْ لِّي [صَرْحًا] لَّعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ {38}
(Kasas:38)

“bana bir sarh [صَرْحًا] yap diyor. Burada “sarh” çok yüksek bina ya da burc veya kule demektir.

Burada “sıcın” hapis kelimesi zikredilmedi. Neden, çünkü Firavun Musa’nın ilahını gökte zannederek onunla alay ediyor ve onu görmek veya bulunduğu yeri bulmak için bir bina yapılmasını istiyor fakat binası nereye kadar yükselebilirdi ki?

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَتْهُمْ [بُنْيَانٌ] مَّرْصُوصٌ {4}
“Gerçekten Allah kendi yolunda tek saf olmuşçasına sanki bir sağlam bir bina gibi durup savaşanları sever ”
(Saf:4)

Saf suresi 4. ayette ise “bünyan” kelimesi yapı, duvar manasında zikredilmiştir.

أَفَمَنْ أَسَّسَ [بُنْيَانَهُ] عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَّنْ أَسَّسَ [بُنْيَانَهُ] عَلَىٰ شَفَا
جُرْفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ {109} لَا يَزَالُ
[بُنْيَانُهُمُ] الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ {110}

“Hiç bünyanı’nı Allah’tan bir takva ve O’ndan bir razılık üzere temellendiren mi daha hayırlıdır yoksa bünyanı’nı bir uçurumun kenarında selin getirdiği çerçöp üzerine kurup da sonra da cehenneme yukarıdan aşağı göçen kimsenin bünyanı gibi midir? Hâlbuki Allah zalimler kavmini hidayete erdirmez.

Hâlâ bina ettikleri Bünyanları kalplerinde bir kuşku olarak duruyor ancak kalpleri bundan paramparça olacaktır hâlbuki Allah Âlîm’dir ve Hakîm’dir.”

(Tevbe:109)

Tevbe suresi 109. ayet de “bünyan” kelimesi “cehennem ateşi” ibaresinden ayrı olarak zikredilmektedir. Demek ki: İbrahim’i (*aleyhisselam*) içinde attıkları bünyan değil, içinde yakmak istedikleri ateştir. Çünkü Kur’an’da bu batıl te’villeri yapanların dedikleri gibi, “ateş”ten “kasd”ın “zulüm ateşi” olduğuna delalet edecek bir tek ayet ve ibare yoktur.

İsmailî te’vilciler ve onları izleyen Kadiyanîler, Ehl- i Kur’an, akımı ve onları yolundan giden Muhammed Esed vb. kimseler; İbrahim’in (*aleyhisselam*) içine atıldığı herhangi her hangi bir ateş olmadığını söylemektedirler. Türkiye’de de bu akımların hevesine kapılmış bir kısım kendinden zuhur müfessirler, İbrahim’in (*aleyhisselam*) daha ateşe atılmadan önce kurtarıldığını söylemektedirler.

Burada aslında hedeflenen “mucize”nin gerçekleşmediğini ispattır.

Muhammed Esed de onun ateşe atılmadığını söyler; ancak bu ateşin “zulüm ateşi” ve İbrahim’in (*aleyhisselam*) gördüğü zulümlerin ateş olarak ifade edildiğini söylemektedir. (*) Tıpkı Hermes’in tanrılardan gelen mesajı insanların anlayacağı kalıba tercüme edip yorumlayarak aktarması gibi. (*) Muhammed Esed de kendince Hermes’in rolüne soyunuyor. Yorumlar farklı olsa da gaye “mucize”nin iptal edilmesi ve inkâr edilmesidir.

(*) Bkz. Muhammed Esed, *Kur’an Mesajı*: c.2,s.656,657 (Nor):64

“Kur’an’ın hiçbir yerinde Hz.İbrahim’in fiilen ve maddi varlığıyla ateşe atıldığı veya mucizevi bir biçimde ateşin içinde yanmadan tutulduğu ifade edilmemektedir; tersine 29:24’de geçen Allah o’nu ateşten kurtardı” ifadesi, daha çok o’nun ateşe hiç atılmamış olduğunu göstermektedir...”

“..Kur’an bize Hz. İbrahim’in zulüm ateşine maruz kaldığını ama buna karşı gösterdiği direnç sayesinde sonraki hayatından üstün bir manevi güce ,ruhsal kararlılığa ve iç huzuruna (selam) eriştiğini temsilî bir üslup içinde anlatmaktadır..” (*Kur’an Mesajı*: c.2,s.657 (Not):[64]

(*) Hermes, Zeus ile Mala’nın oğludur. Yunan Mitolojisinde tanrıların harbecisi anlamına gelmektedir. Mitolojik bir kişiliktir gerçeği olmayan bir hurafedir.

“Hâlbuki onu ateşten kurtardı” cümlesinde onu ateşe düşmekten kurtardı anlamı yoktur. Ateş kendi başına bir fiil değil, bir şeydir maddedir.

Ayette; (29:24)

فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ

Bu ibaredeki “*min*” ibtida anlamındadır. “*Min*” anlatılan vakanın bir şeyi dâhilinden veya kendisinden başlamış olması halinde zikredilir. Eğer bu ayette “*min*” yerine “*an*” gelseydi o zaman Esed gibi.

Burada bir vaka var ve onun vuku bulmasından önce onu kurtardı diyebilirdik. Yani,

فَأَنْجَاهُ اللَّهُ عَنْ النَّارِ

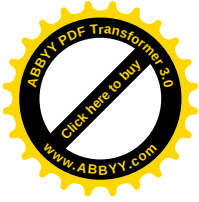
denilseydi, doğrudan yanma olayından onu kurtardığını anlardık. Ancak burada “*an*” ile “*min*” birbirinden tamamen farklı manalar veren iki maâni harfidir.

Buna bir misal verelim: (Maun.5)

الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

[*عن*] edatı burada bir eylemden ve bir fiilden söz etmektedir. Bunun için “*an*” eylem ve fiilden söz eder. “*Min*” maddi olarak bir mekandan ve mekan zarfından söz eder. “*An*” bir mekândan değil bir oluştan söz eder.

“salat” kelimesi bir “fiil”dir. Ateş kelimesi ise bir “isim”dir. Fiil veya fiil anlamında olan bir masdar isminden önce gelen “*an*” edatıyla “isimden ve maddi bir şeyden veya manevi olan bir şeyden veya zattan önce gelen” *min*” edatı birbirinin yerine kullanılamaz.

Muhammed Esed Ankebût suresi 24. ayetteki “min” harfini “an” anlamında tercüme etmek gibi bir hataya da düşmüş olmaktadır. Ancak mu’cizeyi inkar ile bir edatı bir diğer edatın anlamında tercüme etmek aynı kefiye konacak olan şeyler değildir. Birinde kasdı inkâr, diğerinde ise hata söz konusudur.

Buna bir misal daha verelim:

sırat [من] الصراط

sırat [عن] الصراط

Birinci ibarede kasdedilen “Sırat”ın maddî varlığıdır.

İkinci cümleden kasdedilen ise. “Sırat”tan geçme-geçiş fiilinden söz edilmektedir.

Kur'an'da Sıc kelimesi:

“Sıc” kelimesi ile “bünyan” kelimeleri arasındaki fark. Her “sıc” “bir bina” veya “bünyan”dır ama her “bünyan” “sıc” değildir.

”...قَالَتْ مَا جَزَاء مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ [يُسْجَنَ] أَوْ [عَذَابٌ أَلِيمٌ]. {25}.”

“Kadın dedi ki: Ehline kötülük isteyen bir kimsenin cezası nedir [bilir misin] ancak hapsedilmesi veya acı verici bir işkence görmesidir”

(Yusuf:25)

Bu ayet de, Yusuf’un cezalandırılmasından söz edilmektedir. Fakat “sıc” kelimesinin yanında ona şiddetli bir azabın yapılmasından söz edilir. Ancak bu ayette “sıc” kelimesi isimdir, azap kelimesiyle başlayan cümle masdar olan ismi masdarla başlayan bir cümle olup fiil cümlesi anlamındadır. Eğer “sıc” azaptan ayrı olmasaydı “ev” (أَوْ) edatıyla birbirinin ardından zikredilmezdi. Çünkü “أَوْ” tahyîr edatıdır.

Burada da bir nebinin zulme maruz kalması söz konusudur fakat burada ne ateşten söz edilmektedir ve ne de binadan ya da “Bünyan”dan ve ne de manevi azaptan ve ateşten.

Onu hapse koyun veya ona şiddetli bir azap yapın yani işkence edin demek istiyor Aziz’in kadını.

Yusuf suresi; 32.33.35.36.40.ve 41. ayetlerde zikri geçen “sıc” kelimesi İbrahim (aleyhisselam) için yapılan “bünyan”dan

farklıdır. Dikkat edilirse, İbrahim'in (aleyhisselam) içine konacağı yapıya “sıcın” denilmeyip “bünyan” denilmiştir. [*]

Şuara suresi 29. Ayet-i kerimesinde de Firavun Musa'yı “sıcın”e atmakla tehdit ediyor.

قَالَ لَئِنْ اتَّخَذْتَ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ {29}

“Dedi ki: Eğer benden başka bir ilah edinirsen, seni hapsolunanlardan kılacağım”

(Şuara:29)

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا [بَرْدًا] وَلَا شَرَابًا {24} إِلَّا حَمِيمًا وَعَسَافًا {25}

“Orada [Cehennem’de]ne bir soğuk tadarlar ve ne de bir içecek.

Ancak kızgın bir ateş ve acı bir eriyik.”

(Nebe’:25)

Bu ayetlerde cehennem ateşinden söz edilirken, orada serin ve soğul suların olmadığından haber verilmektedir. Cehennemde tadacakları ise “hamîm” ve “ğassâk”tır.

[*]

... وَلَئِنْ لَّمْ يَفْعَلْ مَا آمُرُهُ [لَيَسْجَنَنَّ] وَلَيَكُونًا مِنَ الصَّاغِرِينَ {32} قَالَ [رَبِّ السَّجْنِ] أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ {33} فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ {34} ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ [لَيَسْجَنُنَّهُ] حَتَّىٰ حِينٍ {35} وَدَخَلَ مَعَهُ [السَّجْنِ] فَتَيَانٌ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أُحْمَلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبْنَأُ بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ {36} يَا صَاحِبِ [السَّجْنِ] أَأَرَبَابٌ مُّتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ {39} يَا صَاحِبِ [السَّجْنِ] أَمَا أَحَدُكُمَا فَيَسْقِي رَبُّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصْلَبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ {41}

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا [اقتُلُوهُ] أَوْ [حَرِّقُوهُ] فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ [النَّارِ] إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ {24}

“Bu sebeple, [İbrahim’in] kavminin cevabı; ancak, onu öldürün veya yakınız demek oldu.

Allah da hemen onu ateşten (bir kezde) kurtardı. İşte bunda iman eden bir kavim için çok ayetler vardır.”

(Ankebût:24)

Enbiya suresinde “nar” belirsiz iken Ankebût suresi 24. ayette ma’rife olarak zikredilmiştir. Demek ki ayette söz edilen “ateş” gerçek bir “ateş”tir ve “mecâz” olarak anılmasıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Bu kısa çalışmamızda umarız, Mucizleri inkar eden Muhammed Esed’in ve onun izlediği batınî ve Modernist mu’cize inkârcısı Naturalistlerin ve Batınîlerin Kur’an’daki mu’cizeleri zanlarınca nasıl gerçekleri çarpıtarak te’vil ettiklerini görmüş olduk.

Batınî te’vilcilerin en bariz özelliklerinde birisi de, Kur’an diline saygısızlıkları ve hevaya uymalarıdır.

Kur’an’ın dilini tahrif etmek, Allah’ın indirdiğiyle çok sinsi ve usta bir biçimde oynama demektir. Bizler, insanların Allah’ın mübarek kelamının anlaşılması üzerine bütün gayretleriyle verdikleri mücadelelerini ve eserlerini görüp bu kalabalığın karşısında hakikatı unutuyor ve gerçeğin ne kadar zulme uğradığını fark edemiyoruz.

Bu meselenin anlaşılmasının aslı budur bir diğer husus da bu te’villerde bulunanların düşüncelerini aldıkları kaynaklardan uzak olmamız sebebiyle, dediklerini nereden bulup söylediklerini bilemememizdir.